No sabia què era la preeclàmpsia fins que em va passar a mi

Com pot ser que tot i que és una malaltia que afecta entre un 2 i un 8% de les persones embarassades se'n sàpiga tan poc?

[inicicentrareport]La Joana estava tenint un embaràs molt tranquil. Ni vòmits ni nàusees, només una mica de cremor d'estómac. La resta, perfecte. Tot es va precipitar quan, a la setmana 34 de gestació, va anar a la visita rutinària amb la ginecòloga, li van prendre la pressió arterial i van veure que la tenia disparadíssima. 36 hores més tard, naixia prematurament la seva filla Júlia.

La Marta poc s'imaginava quan es va llevar amb aquells peus tan inflats que no hauria d'esperar 2 mesos més per veure-li la cara al seu fill. Els peus? Seria retenció de líquids, res important. 24h més tard ja estava ingressada a l'Hospital i al cap de 4 dies ja era mare i tenia una cicatriu nova a la part baixa del ventre.

La Berta ja era a la sala de parts. S'havia estat preparant molt per aquest moment. Estava tranquil·la i empoderada per poder afrontar el part sense por. Quan semblava que ja quedava poc, li va agafar un mal de cap horrorós i de cop va començar a veure llumetes. Era la pressió arterial, que havia pujat tant que va obligar els metges a córrer per treure la Clara via cesària.

Ni la Joana ni la Marta ni la Berta van saber en el seu moment que el que havien tingut era preeclàmpsia. De fet, no havien sentit mai aquesta paraula. Com elles, entre un 2-8% de dones pateixen aquest trastorn de l'embaràs. I malgrat tot, avui en dia la preeclàmpsia continua sent una gran desconeguda. Desconeguda per la societat, però també pel personal mèdic i col·lectiu sanitari, ja que encara se'n desconeix la causa i l'únic tractament que té actualment és provocar el part i treure el nadó i la placenta del cos de la mare, encara que sigui provocant un part prematur.

Quan la ginecòloga em va dir que tenia preeclàmpsia i que m'haurien de provocar el part a la setmana 33 d'embaràs, no sabia què dir. Igual que la Joana, la Marta i la Berta, per a mi també era la primera vegada que escoltava aquesta la paraula i no era conscient de tot el que comportava. Ingrés hospitalari, repòs absolut, control constant de la pressió i a conscienciar-se que "en pocs dies ja seràs mare".

Era la primera vegada que escoltava aquella paraula i no era conscient del que comportava

Malgrat la medicació, la pressió no baixava. Em van augmentar la dosi de la medicació, i la pressió seguia alta i descontrolada. Directa a l'UCI. Cada vegada tenia més mal de cap, fins al punt que em vaig adonar que hi veia borrós, com desenfocat. "El nen està bé, qui preocupa ara ets tu -va dir la doctora- farem una cesària d'urgència perquè estàs entrant en fase d'eclàmpsia". Després d'un debat sobre si el meu cos podria o no suportar una anestèsia local o si calia adormir-me del tot, vaig lluitar per estar desperta i conscient en el meu part. Despertar-me i que alguna cosa no hagués anat bé em feia massa por.

Per sort, tot va anar bé. Malgrat només pesar 1,6kg, en Jan estava sa. Només li calia paciència,

engreixar-se i molt carinyo per compensar aquell inici de vida tan estressant. I a mi, va ser treure'm la placenta i recuperar de forma instantània els nivells normal de pressió arterial. Adéu preeclàmpsia.

Com pot ser que tenint tanta gent al meu voltant a qui li havia passat no ho conegués fins que em va passar a mi?

La sorpresa va ser quan, després d'explicar el que m'havia passat, de cop va resultar que molta gent al meu entorn tenia una amiga, una cosina, una veïna o elles mateixes havien tingut preeclàmpsia i/o parts prematurs. I aleshores si, vaig buscar "preeclàmpsia i eclàmpsia". I em vaig espantar de tot el que hagués pogut passar. I també em vaig indignar. Com podia ser que una malaltia que afecta gairebé al 10% de les embarassades i que pot arribar a ser tan greu sigui tan desconeguda? I com pot ser que tenint tanta gent al meu voltant a qui li havia passat això, no ho conegués fins que em va passar a mi?

El més greu és que això no només passa amb la preeclàmpsia. Fins fa molt poc, els avortaments espontanis i el dol perinatal estaven totalment invisibilitzats; igual que tampoc es parla dels nadons prematurs que van a la incubadora o a quiròfan acabats de néixer. I algú pot dir que no se'n parla perquè -per sort- no afecten una majoria. Però, de fet, ni tan sols es parla gaire de la duresa del postpart, de les dificultats dels inicis de lactància ni de totes les crisis -totes superables- que es van succeint quan un nadó és molt petit. I això sí que ens afecta a totes.

Girar el cap i pensar que a nosaltres no ens passarà és el que crea tabús i provoca que si no t'has pogut rodejar de persones en la mateixa situació i molta informació, visquis amb soledat el que t'està passant. Doncs sàpigues, si tu també has tingut preeclàmpsia, benvinguda al club. I no et sentis sola, perquè a més de la Joana, la Berta, la Marta i jo, veuràs que és un club molt nombrós. I si estàs embarassada, no t'espantis. Llegeix, informa't, consulta, pregunta i, sobretot, empodera't. [ficentrareport]